

jeg at bevare det nuværende Dyrtdistillæg, som er ens over hele Landet, og som paa ingen Maade er for stort, navnlig naar man tager i Betragtning, at Kronens Fald ogsaa kommer til at virke ind paa de gamles Forhold.

Men der er ogsaa andre Ting, den højtærede Minister bliver nødt til at tage fat paa og stille Forslag om. Jeg tænker bl. a. paa Forholdet til Invalideloven. Det er dog ganske urimeligt, at hvis en Mand bliver Invalid, inden han er 62 Aar, faar han 800 Kr., uanset hvor han bor, og det samme gælder for øvrigt en Kvinde, men hvis en Mand eller Kvinde bliver Invalid, naar de er 63 Aar, altsaa et Aar efter, saa vil de i Hovedstaden faa, Manden 510 Kr., Kvinden 468 Kr., og paa Landet vil Mændene kun faa 396 Kr., Kvinderne 366 Kr., altsaa ikke en Gang det halve af det, som en Mand faar, naar han bliver Invalid i 62 Aars Alderen. Det er jo et ganske uretfærdigt, et ganske meningsløst Forhold. Og nu kunde jeg godt tænke mig, at den højtærede Indenrigsminister med hans store sociale Forstaaelse kunde tænke sig at sige: Ja, men saa maa vi jo gaa ned med Taksterne i Invalideloven. Det var jo det, det ærede Medlem Hr. Johannes Lou forleden Dag frygtede, hvorfor han gjorde sig til Talsmand for, at de 800 Kr. skulde betales, for, sagde han, lad os bevare det ensartet over hele Landet, thi disse Invalidere trænger i høj Grad til at komme ud paa Landet og blive plejet. Men naar Invalidere i 62 Aars Alderen trænger til at komme ud paa Landet og blive plejet, saa gør det samme sig da ogsaa gældende for Invalidere i 63, 64 og 65 Aars Alderen. Ja, det er ganske givet, at de oven i Købet er saa meget uheldigere stillet, eftersom de er højere oppe i Aarene. Den højtærede Indenrigsminister kan altsaa oven i Købet regne med det konservative Folkepartis Tilslutning, for saa vidt som jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem Hr. Johannes Lou talte paa det konservative Folkepartis Vegne. Jeg gaar altsaa ud fra, at den højtærede Minister ogsaa foreslaar en Ændring med Hensyn til Invaliderne, saaledes at Invalidere over 62 Aar faar bedre Kaar at leve under.

Derefter vil jeg gerne nævne Paragraffen i Aldersrenteloven om Sygekasserne. Det er jo et forfærdeligt Misfoster. Denne Paragraf tvinger i Virkeligheden de allerbedste af Aldersrentenyderne til at blive ved at betale deres Sygekassekontingent, medens de, der ikke betaler deres Sygekassekontingent, faar alt gratis. Saaledes er jo i Virkeligheden Forholdet. Hvis

et Menneske, som staar i Sygekasse, er ligegyldig og siger: Jeg vil ikke i Fremtiden betale Kontingent til Sygekassen, og han, 7 Maaneder før han faar Aldersrente, gaar ud af Sygekassen, saa faar han alt, hvad han skal bruge i Sygdomstilfælde, af det offentlige, medens den anden, der er saa samvittighedsfuld, at han bliver ved at staa i Sygekassen, ogsaa i Fremtiden kommer til at betale Sygekassekontingent. Dette er jo meningsløst. Det Menneske, som gør alt, hvad han formaar for at sørge for sig selv, burde jo have en Fordel deraf, saaledes at Folk opfordres til at gøre det; for man kan nu en Gang ikke regne med, at Folk skal gøre det af ideelle Grunde. De gamle, som endnu den 1. April stod i deres Sygekasse, maa vedblive at betale Kontingent til denne, for blot at kunne faa det samme, som de andre Aldersrentenydere faar, thi alle de Aldersrentenydere, der havde meldt sig ud af Sygekassen, bliver ved i Fremtiden at faa alt. Det er ganske uretfærdigt. Jeg ved, at efter Sygekasseloven kan man fra Kommunens Side betale en Del af Sygekassekontingentet, men tilbage bliver jo dog en vis Del, som de gamle maa betale. Denne Paragraf er, som sagt, et Misfoster, og jeg henstiller til den højtærede Minister at lave den om.

Jeg henstiller ogsaa til den højtærede Minister at overveje Spørgsmaalet om de bymæssigt bebyggede Kommuner. Naar der er 2 000 Mennesker i en Kommune, regner man den for at være lig en Købstad. Men det er dog ikke 2 000 Mennesker, der er Betingelsen for, at der er forandrede Forhold i Kommunen. Hvis der bor 1 000 Mennesker i en bymæssig bebygget Kommune, kan der udmærket godt være samme Forhold som i en Købstad. Hvis der f. Eks. ved en Landevej paa den ene Side ligger en Bykommune og paa den anden Side en Landkommune, saa er det ganske givet, at de Mennesker, der bor paa begge Sider af Landevejen, lever under samme Vilkaar, har Lejlighed til at købe samme Steder, og ingen af dem har Lejlighed til f. Eks. at have store Haver og nyde Fordelene deraf. Derfor ønsker jeg, at vi skal komme bort fra Bestemmelsen om de 2 000 Indbyggere, navnlig da jeg ved, at den højtærede Minister fortolker den i høj Grad strengt. Jeg kender saaledes en Kommune, som bestod af 3 bymæssigt bebyggede Dele, men hvor Ministeren sagde: Der er ikke 2 000 Indbyggere, altsaa kan den ikke regnes som Købstad i Henhold til Loven; og det er i og